

PETŐCZ ANDRÁS

Vár rám az apám

*Magas volt, erős, de sovány,
ilyen volt az Isten. Az apám.
Elmennék hozzá, ha hívna,
és úgy érzem, hív. Sietek nagyon.*

*Valami hegyre kapaszkodom,
ő egy szakadék túoldalán.
Integet felém, én meg csak állok
kissé remegve, megállok tétován.*

És csak néz rám az apám.

*Úgy látom, mintha ketten lenne.
Van vele valaki. Talán az Isten.
Ő meg csak integet, egyre,
hogyan siessen. Merthogy vár.*

*Mostanság, persze, már nem kiabál,
mert megnőtt benne a nyugalom.
Mégis, mintha rántana magához,
át akar ölelni – nem tiltakozom.*

Megfigyel az Isten

*Néha, most így érzem, megfigyel az Isten:
egy-egy arc, az utcában, ahogy szembejön,
s fejét lehajtva köszön,
aztán meg semmi sincsen.*

*De ez a semmi olyan szorongató!
Úgy hallgat az Isten, mint az apám,
amikor elindult. Fény csillant a haján,
s elegáns volt a nyakkendő, meg a zakó.*

*Hogy hova is ment, ma sem tudom.
Kérdezni később nem volt alkalom,
nem láttam többet. Soha többet.*

*Gyerekmagam, hogy mit is köszönhet,
utólag, félve is, öröködöm a kincsen.
Miközben, így érzem, megfigyel az Isten.*